ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

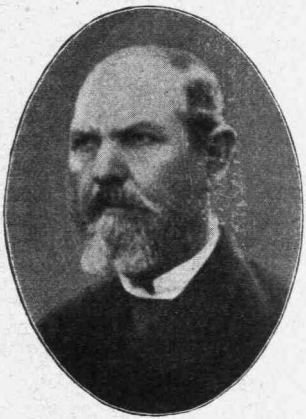

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ν. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ἰδιαιτέρα καὶ εὐγνωμοσύνη ἀΐδιος ὀφείλεται ἀληθῶς εἰς τοὺς ἄνδρας ἐκείνους, οἵτινες, μετὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως συντελεσθείσης μετὰ δουλείαν ζοφερὰν καὶ μακραίωνα, καὶ πόλεμον πολυετῆ καὶ καταστρεπτικώτατον, εὑρόντες καὶ παραλαβόντες τὸν τόπον ἔρημον καὶ ἄμορφον, εἰς ἐρείπια πυρίκαυστα καὶ αἱμόβρεκτα ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, κατώρθωσαν ἐν μέσῳ τοῦ χάους ἐκείνου νὰ δημιουργήσωσι, νὰ συγκροτήσωσι καὶ διαμορφώσωσιν, ἐν πολλοῖς δὲ καὶ νὰ προαγάγωσι καὶ τελειοποιήσωσι τὰς ποικίλας ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους.

Εἷς ἐκ τῶν χαλκεντέρων ἐκείνων ἀνδρῶν, ὅστις εἰργάσθη ἀκαταπονήτως ἐπὶ ἑξήκοντα συνεχῆ ἔτη, μοναδικὸν ὑπόδειγμα ζήλου, φιλοπονίας καὶ χρηστότητος, καὶ ὅστις ἐτίμησε πράγματι καὶ ἀνύψωσε διὰ τῆς ἰδίας προσωπικότητος τὰ διάφορα ἀξιώματα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐνεπιστεύθη ἡ πολιτεία, ὑπῆρξεν ὁ πρό τινων μηνῶν μεταστὰς Ἀθανάσιος Ν. Βαλαβάνης, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποίου ἡ δημοσία ὑπηρεσία ἐν Ἑλλάδι ἀπώλεσε τὸν ἱδανικώτερον ἀντιπρόσωπόν της, τὸ σεμνότερόν της ἀγλάϊσμα.

* *
*

Ὁ ἀλησμόνητος ἀνὴρ κατήγετο ἐξ ἀρχαιοτάτης οἰκογενείας τῆς Γορτυνίας. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Νικόλαος ἐμπορευόμενος ἐν Κωνσταντινουπόλει, μόλις ἐξερράγη ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις, ἔδραμεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος καὶ ἐπαλινόστησεν εἰς Γορτυνίαν. Ταχθεὶς ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Πλαπούταν ἔλαβε μέρος εἰς πολλὰς μάχας, διακριθεὶς διὰ τὴν μετ' ἀφοστιώσεως ἐπιτέλεσιν τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος. Ἀποθανὼν δὲ τῷ 1832 κατέλιπεν ἕνα καὶ μόνον υἱόν, τὸν Ἀθανάσιον Βαλαβάνην, γεννηθέντα τὴν 26 Ἰουλίου 1828 ἐν Βλαχόρραπτῃ τοῦ δήμου Γορτυνος. Ὁ μικρὸς Ἀθανάσιος, ἀπορφανισθεὶς οὕτως ἐν ἡλικίᾳ τεσσάρων ἐτῶν καὶ χειραγωγηθεὶς ὑπὸ μητρὸς εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου καὶ ἐπὶ σωφροσύνῃ πεφημισμένης, οἵαι ἦσαν αἱ μητέρες τῆς γενεᾶς ἐκείνης, ἀνηκούσης δὲ εἰς τὴν ἐκ Στεμνίτσης οἰκογένειαν Κάντζια, ἐσπούδασε τὰ πρῶτα γράμματα εἰς τὰ σχολεῖα Βλαχόρραπτης, Στεμνίτσης καὶ Ζατούνης τῆς Γορτυνίας καὶ Καλαμῶν, ὁπόθεν καὶ ἀπεφοίτησε πάντοτε διακρινόμενος καὶ ἀριστεύων ἐπὶ ἄκρᾳ ἐπιμελείᾳ καὶ νοημοσύνῃ, ὡς μαρτυρεῖται ἐκ τῶν παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ σωζομένων ἐνδεικτικῶν καὶ ἀπολυτηρίων.

Ἐν ἡλικίᾳ δεκαπέντε ἐτῶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν διορισθεὶς τὸ πρῶτον ὡς γραφεὺς παρὰ τῇ Εἰσαγγελίᾳ Καλαμῶν τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1844. Μετὰ ἓν ἔτος προσελήφθη ὡς βοηθὸς εἰς τὴν αὐτόθι Νομαρχίαν. Ἀπὸ τῆς πρώτης δὲ στιγμῆς ἐξέπληξε τοὺς προϊσταμένους του διὰ τὸν ζῆλον, τὴν ἄοκνον φιλοπονίαν, τὴν διαυγῆ ἀντίληψιν καὶ τὴν σπανίαν ἱκανότητα, πρωτίστως δὲ διὰ τὴν χρηστότητα καὶ εἰλικρίνειαν τοῦ χαρακτῆρος, κατακτῶν πάντων τὴν ἀγάπην καὶ τὸν θαυμασμόν. Οἱ προϊστάμενοί του δὲν ἔπαυον ἔκτοτε ἐπιδαψιλεύοντες, προφορικῶς τε καὶ ἐγγράφως, ἐπαίνους καὶ συγχαρητήρια. Μὲ τοιαῦτα ἀπαράμιλλα καὶ ἀσυνήθη ἐφόδια ἐπόμενον ἦτο νὰ ἀνέλθῃ γοργῶς τὰς ἀνωτέρας βαθμίδας τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐκ τῶν σπλάγχνων αὐτῆς νὰ ἀναδειχθῇ καὶ ἐπιβληθῇ ἐν τῇ συνειδήσει τῶν κυβερνώντων. Ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν προήχθη εἰς τὴν θέσιν νομαρχιακοῦ γραμματέως, διηύθυνε δὲ πολλάκις μετὰ σθένους τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Νομαρχίας καὶ ὑπηρέτησεν εἰς πάσας ἀλληλοδιαδόχως τὰς ἐπαρχίας τοῦ Κράτους, πανταχοῦ καὶ πάντοτε διακρινόμενος καὶ τιμώμενος, παρέχων δὲ γενικὴν τὴν ἐντύπωσιν ἀρίστου ὑπαλλήλου καὶ κοινωνικοῦ ἀνθρώπου ἀμέμπτου.

Τῷ 1866 μετετέθη ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν ὡς γραμματεὺς πρώτης τάξεως, τῷ δὲ 1869, προωθυπουργοῦντος τοῦ

ἀειμνήστου Θρασυβούλου Ζαΐμη, διευθύνοντος τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, προήχθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ τμηματάρχου δευτέρας τάξεως καὶ μετὰ ἓξ μῆνας εἰς τὴν τοῦ τμηματάρχου πρώτης τάξεως. Ἄξιον ἰδιαιτέρας μνείας εἶνε ὅτι τό τε σχέδιον τοῦ Β. Διατάγματος καὶ τὸ ἀντίγραφον αὐτοῦ εἶχε γράψει ἰδίᾳ χειρὶ αὐτὸς οὗτος ὁ ἀοίδιμος Ζαΐμης, ὅστις οἴκοθεν γνωρίζων καὶ ἐκτιμῶν τὴν ἀξίαν τοῦ ὑπερόχου τούτου δημοσίου λειτουργοῦ, ἐσημείου ἐν τῇ ἀνακοινώσει τῆς προαγωγῆς τάδε : «Πέποιθα ὅτι διὰ τῆς ὑμετέρας ἱκανότητος καὶ τῆς αὐστηρᾶς ἀφοσιώσεώς σας εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων σας, *ὧν ἔσχον μέχρι τοῦδε ἀναμφισβητήτους ἀποδείξεις*, θέλετε δικαιώσει τὴν προαγωγὴν ὑμῶν».

Ἀλλὰ καὶ πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην διατελέσαντες πρωθυπουργοὶ καὶ ὑπουργοὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀνωμολόγησαν τὴν εὐαρέσκειάν των διὰ τὴν γοργὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν κανονικὴν διεξαγωγὴν ὅλων τῶν λεπτομερειῶν τῆς ὑπηρεσίας, τὴν ἐξιδιασμένην μόρφωσιν καὶ πεῖραν, πρὸς δὲ τὴν μυθώδη δραστηριότητα, τὴν φιλεργίαν καὶ τὸν παραδειγματικὸν αὐτοῦ ζῆλον. Καὶ ἀληθῶς· ὁ Ἀθανάσιος Βαλαβάνης μίαν καὶ μόνην ὁδὸν ἐγνώριζε καὶ ἐβάδιζε — τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος. Οἱ κομματικοὶ ἐπηρεασμοὶ καὶ αἱ βουλευτικαὶ σημειώσεις εὕρισκον ἀδιάφορον τὸν τετραγωνικώτατον ἄνδρα. Τὸ ἤξευραν ὅλοι καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τῷ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ οὖς τὸ ἐλάχιστον ὅπερ νὰ προσέκρουεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. Ὁ χαρακτὴρ του ὁ εὐθὺς ἐνέπνεεν εἶδός τι σεβασμοῦ ἀσυνήθους. Διὰ δὲ τὴν παροιμιώδη φιλοπονίαν του ὠνομάσθη *χαλκέντερος*. Εἰργάζετο ὅσον δέκα, ὅσον εἴκοσιν ἄλλοι. Καὶ εἰργάζετο μετὰ τοιαύτης πεποιθήσεως, ὡς νὰ ἐκράτει εἰς χεῖρας ὅλα τὰ ἀδιόρατα νήματα τῆς πολυπλόκου ὑπηρεσίας. Τὴν σπινθηροβόλον δὲ αὐτὴν γοργότητα μετέδιδε καὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτόν. Πλεῖστοι διοικητικοὶ ὑπάλληλοι ἐμορφοῦντο πλησίον του ὑφιστάμενοι τὴν ἀκατανίκητον ἐπίδρασιν τοῦ ζῶντος παραδείγματος. Δὶς τῷ προσηνέχθη ἡ θέσις τοῦ γενικοῦ γραμματέως ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ δὶς ἀπέκρουσεν αὐτήν! Ὁ ἀείμνηστος Ἔπαμ. Δεληγεώργης, συνειδὼς ὅτι ὁ Βαλαβάνης ἀπέβαινεν ἡ δεξιὰ καὶ ὁ νοῦς αὐτοῦ τοῦ ὑπουργείου, τῷ ἔγραφε τὴν 20 Μαρτίου τοῦ 1877 τὴν ἑξῆς χαρακτηριστικὴν ἐπιστολήν, ἣν ἀξίζει νὰ παραθέσωμεν ὧδε : «Κύριε Βαλαβάνη. Ἄλλοτε (τῷ 1872), σοὶ ἐπρότεινα νὰ δεχθῇς τὴν θέσιν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησες. Ἐὰν ἔπαυσες νὰ ἔχῃς ἄνευ λόγου τινὸς καὶ ἐξ ἁπλῆς ἰδιοτροπίας τὴν αὐτὴν ἀπέχθειαν πρὸς αὐτὸ τὸ ἀξίωμα, παρακαλῶ νὰ δεχθῇς τὴν θέσιν αὐτὴν ἤδη καὶ νὰ μοὶ ἀποστείλῃς τὸ οἰκεῖον Διάταγμα. Ε. Δεληγεώργης».

Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ γνώμη του ἐβάρυνε παρὰ τοῖς ὑπουργοῖς. Ἀπετέλει οἱονεὶ αὐθεντίαν. Διὸ πλεῖστοι διοικητικοὶ νόμοι ἦσαν ἔργα αὐτοῦ, προϊόντα πείρας μακρᾶς καὶ ἐργασίας πεφωτισμένης. Ἐξέδοτο καὶ συλλογὴν νόμων καὶ κώδικας. Μολονότι δὲ αὐστηρὸς καὶ ἄπεγκτος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, οὐχ ἧττον οἱ ὑφιστάμενοι αὐτοῦ τὸν ἐλάτρευον, διότι εὕρισκον συνάμα ἐν αὐτῷ τὸν εὐθαρσῆ συνήγορον καὶ προστάτην τῶν τιμίων καὶ χρηστῶν ὑπαλλήλων, παράγοντα δὲ μορφωτικὸν ὅλης τῆς ὑπηρεσίας.

* *
*

Οὕτως ὑπὸ τοιαύτας ἐξαιρετικὰς καὶ οὐχὶ συνήθεις συνθήκας ἔρρευσε δημόσιος βίος τριάκοντα καὶ ἑπτὰ ὅλων ἐτῶν, πλήρης δράσεως, δημιουργικότητος, σιδηρᾶς φιλοπονίας καὶ ἀψόγου χρηστότητος. Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1881 ἀπεφάσισε νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς ὑπηρεσίας, προτιθέμενος νὰ ἀποδυθῇ εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα κατ' ἀπαίτησιν τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ ἐπαρχίας Γορτυνίας, ἥτις ἐφιλοδόξει νὰ ἀναδείξῃ αὐτὸν τὸν περιφανῆ ἀντιπρόσωπόν της. Γνωστὸν δὲ καὶ ἀλησμόνητον παραμένει τὸ ἐπεισόδιον τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑποβολῆς τῆς ἀπαλλαγῆς του εἰς τὸν Βασιλέα μὴ στέργοντα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ὑπογράψῃ τὸ σχετικὸν διάταγμα. Ὑπεβλήθη δὲ τὸ διάταγμα τῆς ἀπαλλαγῆς του, καθόσον ὁ Βαλαβάνης δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποβάλῃ μόνος παραίτησιν, ἅτε κατὰ τὸν νόμον στερούμενος οὕτω τοῦ δικαιώματος τῆς συντάξεώς του. Ἡ Α. Μ. ἐπανειλημμένως ἠρνήθη νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Βαλαβάνη, κατ' ἐπανάληψιν δὲ μετέβαινον εἰς τὰ Ἀνάκτορα ὁ Κουμουνδοῦρος, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Παπαμιχαλόπουλος, καὶ ἕτεροι ἱκετεύοντες τὸν Βασιλέα πρὸς ὑπογραφὴν τοῦ Διατάγματος. Ὁ Ἄναξ διεμαρτύρετο : «Ὅταν ἔχετε κανένα ὑπάλληλον καλόν, ὡς τὸν Βαλαβάνην, τὸν ἀφίνετε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν !» ἔλεγεν αὐτολεξεὶ ὁ Ἄναξ. Τότε δὲ μόνον ἐπείσθη νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ Βαλαβάνη, ὅταν ὁ πρωθυπουργὸς διεβεβαίωσε τὸν Βασιλέα ὅτι ὁ λόγος τῆς ἀποχωρήσεώς του ἦτο ὅτι ἐσκόπει νὰ κατέλθῃ ὡς ὑποψήφιος εἰς τὰς βουλευτικὰς ἐκλογάς, προσφέρων οὕτω διαφοροτρόπως τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας του εἰς τὸ ἔθνος. Κοινοποιῶν δὲ τὸ ἔγγραφον τῆς ἀπαλλαγῆς του ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Παπαμιχαλόπουλος ἐσημείου ἰδιοχείρως ἐν αὐτῷ τὰ ἑξῆς : «Καθῆκον εὐάρεστον ἐκπληρῶν, ἐκφράζω ὑμῖν τὴν πλήρη εὐαρέσκειαν καὶ εὐχαριστησίν μου διὰ τὴν μετὰ ζήλου, δραστηριότητος, εἰλικρινείας καὶ προθυμίας ἐκπλήρωσιν τῶν κα-

θηκόντων σας καὶ τὴν συνδρομήν, ἣν μοὶ παρέσχετε κατὰ τὸ ἐνιαύσιον διάστημα τῆς μετ' ἐμοῦ συνεργασίας σας».

Τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπαλλαγήν του ἐξελέγετο πρῶτος βουλευτὴς Γορτυνίας διὰ καταπληκτικῆς πλειοψηφίας, παρεκάθησε δ' ἐν τῇ Βουλῇ εἰς τὰς τάξεις τοῦ κόμματος Κουμουνδούρου. Τούτου δὲ θανόντος, ἠκολούθησε τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀειμνήστου Τρικούπη. Τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ ἐνεργείᾳ τοῦ Βαλαβάνη, πολλὰ κοινωφελῆ ἔργα συνετελέσθησαν ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἦτο ἀγαπητότατος διά τε τὸν εἰλικρινῆ χαρακτῆρα καὶ τὰς ἄλλας περικοσμούσας αὐτὸν προσωπικὰς ἀρετάς.

* *
*

Ἀλλὰ τὴν κοινωφελῆ καὶ σοφὴν αὐτοῦ δρᾶσιν ἐπεξέτεινεν ὁ ἀοίδιμος Βαλαβάνης καὶ εἰς ἄλλους κύκλους πλὴν τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας. Ὑπῆρξεν εἷς ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων, διατελέσας ἐπὶ δεκαπενταετίαν καὶ πλέον μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, ἐργασθεὶς συντόνως μετὰ τοῦ μακαρίτου Δημ. Ν. Λεβίδου ὑπὲρ εὐοδώσεως τοῦ ἀληθῶς εὐεργετικωτάτου τούτου σωματείου.

Ἑταῖρος δὲ τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρίας ἀπὸ τοῦ 1876 ὤν, ἐξελέγετο συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἀπὸ τοῦ 1880 μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου μέχρι τῆς ἐσχάτης πνοῆς. Καὶ ἡ ἐν τῷ ἱδρύματι τούτῳ ἐπωφελὴς δρᾶσις του ἀνωμολογεῖτο καὶ ἐθαυμάζετο ὑπὸ πάντων, ἐφ' ᾧ καὶ δικαίως τὸ διοικητικὸν συμβούλιον συνελθὸν εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν ἐξέφρασε τὴν λύπην αὐτοῦ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πολυτίμου ἑταίρου καὶ συνετοῦ συμβούλου.

Τοιοῦτος ἐν ἀτελεῖ σκιαγραφίᾳ ὑπῆρξεν ὁ δημόσιος βίος τοῦ ἀειμνήστου Ἀθαν. Βαλαβάνη, βίος ἐξηκονταετοῦς καρποφόρου ἐργασίας ὑπὲρ τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κοινωνίας, ὑπόδειγμα ἐναρέτου, φιλοπόνου καὶ χρηστοτάτου λειτουργοῦ, ὅστις ἄνευ θορύβου καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς μετριοφροσύνης ἦτο ἐκ τῶν σπανίων ἀγλαϊσμάτων, τῶν κραταιῶν βραχιόνων καὶ ἐκ τῶν μορφωτικῶν στοιχείων τῆς ἐν Ἑλλάδι δημοσίας ὑπηρεσίας. Ἡ δὲ πολιτεία ἐπαξίως ἀμείβουσα τὸν ἐξαίρετον ἄνδρα ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τοῦ Ταξιάρχου τοῦ Ἑλληνικοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος. Πλὴν τούτου ὁ Βαλαβάνης ἦν τετιμημένος καὶ διὰ τοῦ Ταξιάρχου τοῦ Τάγματος Λεοπόλδου τοῦ Βελγίου, πρὸς δὲ καὶ διὰ τοῦ Τουρκικοῦ Μεδζιτιέ, τοῦ λαιμοῦ.

Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἐπίφθονον παράσημον ἦτο ἀληθῶς τὸ ἔντιμον καὶ ζηλευτὸν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἐκληροδότησε εἰς τὴν οἰ-

κογένειαν αὐτοῦ καὶ τὸν πεφιλημένον υἱὸν Γεώργιον Α. Βαλαβάνην, εἰς ὃν δὲν παρέλειψε, πλὴν τῆς μορφώστως, νὰ ἐμποτίσῃ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ καθῆκον. Νυμφευθεὶς τὴν πρωτότοκον θυγατέρα τοῦ ἐν Καλάμαις εὐπόρου κτηματίου Γεωργίου Κατσαροῦ ἠτύχησε νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς γαλήνιος καὶ ἥρεμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν λατρευτῶν του τέκνων τὴν 11 Ἰουνίου του 1903.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

Ὀρφανεμένε σύντροφε,
στὸν τάφο μέσα τοῦτον τὸ βαθὺ
Ἡ πικραμένη ἀγάπη μου
Θαρθῇ στὰ σύθαμπα στὴ γῆς γιὰ νὰ χωθῇ.

Τὰ λούλουδα τὰ κίτρινα,
Ποῦ γύρω βλέπεις νεκρικὰ ν' ἀνθοῦν,
Εἶνε γιὰ τὴν ἀγάπη μου,
Δακρυποτίζω τα γιὰ νὰ μὴ μαρανθοῦν.

Πρῶτο φιλὶ — ἀλλοίμονο ! —
Σὰν μοῦδωκεν ὁλόψυχο κόρη ξανθή,
Ἤρθα γοργὰ καὶ τῶσκαψα,
Καὶ νεκρολούλουδον ἐφύτεψα ν' ἀνθῇ.

Ὀρφανεμένε σύντροφε,
Στὸν τάφο μέσα τοῦτον τὸ βαθὺ
Ἡ πικραμένη ἀγάπη μου
Θὰρθῇ στὰ σύθαμπα στὴ γῆς γιὰ νὰ χωθῇ,

Μὰ πάλι μὲ τὸ χάραμμα θ' ἀναστηθῇ.

ΑΓΙΣ ΘΕΡΟΣ